

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **V. E.**, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Brno, Koliště 17, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 8.11.2010, č.j. 6066/2010-010100-21, rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 8.11.2010, č.j. 6067/2010-010100-21, rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 8.11.2010, č.j. 6068/2010-010100-21, rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 8.11.2010, č.j. 6069/2010-010100-21, rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 8.11.2010, č.j. 6070/2010-010100-21 a rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 8.11.2010, č.j. 6071/2010-010100-21, **se z r u š u j í** a věci **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 21.12.2010 se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2010, č.j. 6066/2010-010100-21, dále rozhodnutí z téhož data, č.j. 6067/2010-010100-21, č.j. 6068/2010-010100-21, č.j. 6069/2010-010100-21, č.j. 6070/2010-010100-21 a č.j. 6071/2010-010100-21, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti provostupňovým rozhodnutím Celního úřadu Břeclav, kterými byla zamítnuta jeho žádost o obnovu řízení.

II. Obsah žaloby

[2] V rámci žaloby žalobce uvedl, že jeho návrhy na obnovu řízení byly řádně zdůvodněny a v souladu s právem. Ve své žalobě zdůraznil žalobce povinnosti celních orgánů zabývat se i okolnostmi vyplývajících z trestních řízení, a to v souvislosti s nálezy Ústavního soudu ve věcech sp.zn. IV. ÚS 446/08 a IV. ÚS 337/02. Žalobce uvedl, že jeho předchozí podání obsahovala důvody pro obnovu řízení, když již v nich uvedl, že nikdy nebyl uvědoměn o zahájení správního řízení a vždy kladl důraz na obžalobu nyní odsouzeného R. V. a v ní citované odborné stanovisko Ministerstva financí ČR – Generálního ředitelství cel, které bylo následně potvrzené i stanoviskem Ministerstva financí samotného. Žalobce dále namítl, že nikdy nebyl deklarantem ve smyslu celního zákona, když celní prohlášení činil, stejně jako další řidiči ve zmocnění společnosti CWA s.r.o. Jako další námitku žalobce uvedl, že všechna rozhodnutí, u nichž byl podán návrh na obnovu řízení byla vydána na základě zfalšovaných dokladů, a to pátých dílů tranzitních celních prohlášení (TCP), což bylo potvrzeno v trestním řízení proti odsouzenému R. V. Dalším důvodem pro povolení obnovy řízení je dle žalobce skutečnost, že v souvislosti s předmětnými dovozy povinných hmot byl pro trestný čin krácení daně odsouzen R. V., jednatel společnosti CWA s.r.o., přičemž dle žalobce je zřejmá souvislost mezi jednáním odsouzeného a vydáním rozhodnutí ve věci žalobce. Jako další skutečnost namítl žalobce nicotnost původních platebních výměrů, neboť celní orgány nebyly věcně příslušné k vyměření cla, resp. daně, neboť žádný ze speciálních zákonů nezahrnoval pod pojmem dovoz i propuštění zboží do celního režimu tranzitu. Zároveň žalobce uvedl, že dodržel lhůty pro podání návrhu a navrhl shora citovaná rozhodnutí žalovaného zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním doručeným soudem dne 24.2.2011, ve kterém se vyjádřil k jednotlivým tvrzením žalobce, odkázal na napadená rozhodnutí a uvedl následující. Dle žalovaného je celním dlužníkem podle ustanovení § 240 odst. 1 celního zákona každá osoba, která splnila podmínky předvídané tímto ustanovením, což je případ i žalobce, a ze stanoviska Generálního ředitelství cel nevyplývá, že by společnost CWA s.r.o. byla výlučným celním dlužníkem. K nálezhům Ústavního soudu žalovaný uvedl, že se pečlivě zabýval odnětím zboží celnímu dohledu i osobou, s jejímž jednáním je vznik celního dluhu spojen. Neoznámení zahájení řízení považoval žalovaný za vadu právní a nadto vadu, kterou mohl žalobce uplatnit ihned po vydání platebních výměrů. Dále žalobcem uváděné odborné stanovisko Ministerstva financí na souzenou věc skutkově, ani právně nedopadá a nelze ho interpretovat bez souvztažnosti se skutkovým dějem a celními předpisy. K námitce zmocnění žalobce žalovaný uvedl, že rozhodnutí TCP byla nezastupitelným podkladem pro vydání vyměřovacích platebních výměrů a celní úřad byl jimi vázán. Tvrzení žalobce o zastoupení společnosti CWA s.r.o. označil žalovaný za účelové a v rozporu s obsahem listin s tím, že pro toto tvrzení nemá žalobce žádnou oporu. Následně žalovaný nezpochybnil opatření pátých dílů TCP otisky falešných razítek, ale zdůraznil, že tyto otisky osvědčují skutečnosti, které nenastaly, protože žalobce nikdy zboží propuštěné do režimu tranzitu nedodal spolu s příslušnými doklady celnímu úřadu určení. Zároveň žalovaný neshledal v rozsudku ve věci odsouzeného R. V. spojitost mezi vydáním vyměřovacích platebních výměrů a užitím falešných razítek a údajů na TCP a neshledal ani příčinný vztah mezi vydanými vyměřovacími rozhodnutími a R. V. spáchaným trestným činem. K definici pojmu dovoz žalovaný uvedl, že je možné ho dovodit z pojmu dovážené zboží (§ 133 odst. 3 celního zákona), který zahrnoval i tranzit zboží. K věcné nepřislušnosti celních úřadů odkázal žalovaný na obsah napadených rozhodnutí. V závěrečné části se pak žalovaný obsažně vyjádřil k dodržení lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení.

IV. Další vyjádření účastníků

[4] K vyjádření žalovaného podal žalobce písemnou repliku, doručenou soudu dne 22.3.2011, ve které zásadně setrval na svých žalobních tvrzeních a opětovně konstatoval a podrobněji rozvedl, že žalobce nebyl deklarantem ve smyslu celního zákona. Následně se podrobněji oproti žalobě vyjádřil i k trestním rozsudkům ve věci odsouzeného R. V. a jejich spojitosti se souzenou věcí. Dále žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s jednotlivými argumenty žalovaného a uvedl, že žalovaný uplatňuje na obsahově totožné věci různé pohledy a právní názory.

[5] K replice žalobce zaslal žalovaný další podrobné vyjádření, doručené soudu dne 12.5.2011, ve kterém reagoval na jednotlivé pasáže repliky žalobce. Žalobce zejména podrobně reagoval na námitku rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 2 Afs 51/2006 a následně se detailně zabýval uplynutím lhůt v souzené věci.

V. Posouzení věci krajským soudem

[6] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[7] Z pohledu soudu je třeba v souzené věci za zásadní považovat tu skutečnost, že věc žalobce nelze vidět izolovaně bez souvislostí. Posuzovaná věc spadá do celé série vztahů souvisejících s trestnou činností odsouzeného R. V. páchané při dovozu pohonných hmot prostřednictvím společnosti CWA s.r.o. Stejně tak se nejedná v případě žalobce o první ani ojedinělý případ řidiče, který se účastnil dovozů pohonných hmot pro uvedenou společnost, jakkoliv se mohly jednotlivé případy skutkově odlišovat. V této souvislosti je třeba především poukázat na předcházející judikaturu zejména Ústavního soudu ČR, který se k případům souvisejícím s dovozy pohonných hmot pro CWA s.r.o. ve své činnosti opakovaně vracel, a to jak z pohledu celního práva, tak i z pohledu práva trestního.

[8] Předně je třeba poukázat na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 446/98 ze dne 9.10.2001, z něhož soud cituje následující: „*Za situace kdy stěžovatel od počátku tvrdil, že v záležitosti vystupoval pouze jako řidič na základě plné moci a jednal jménem a ve prospěch svého zaměstnavatele, který zajišťoval ze Slovenska dovoz ropných produktů vlastnicky náležející společnosti C., spol. s r.o., a Horex, s.r.o., jednalo se přitom o dovoz těchto produktů ve velkém objemu a značné hodnoty a kdy z okolností případu nelze vyloučit, že protiprávního jednání se v souvislosti s dovozem zboží mohly dopustit i jiné osoby, přičemž není vyloučen i podíl samotných zaměstnanců celního úřadu, není možné při stanovení odpovědnosti stěžovatele za vznik celního dluhu ve výši přesahující 2 mil. Kč, účastníciho se na dovozu zboží jako řidič, vycházet z nedostatečně objasněného skutkového stavu věci. Jak již Ústavní soud konstatoval v obdobné věci (sp. zn. IV.ÚS 460/2000), s ohledem na složitost věci, nelze při stanovení celního dluhu automaticky stanovit povinnost k jeho úhradě stěžovateli jen na základě formální aplikace příslušných ustanovení celního zákona na údaje vyplývající z celního prohlášení, když okolnosti nasvědčují tomu, že to mohly být jiné osoby, které se dopustily protiprávního jednání vedoucímu k nedodání zboží do celního úřadu určení.*“

Obdobně jako v uvedené věci i zde Ústavní soud zastává názor, že nelze přistoupit na zjednodušený způsob, jakým se celní orgány a soud vypořádaly s případem, neboť z takového pojetí věci vyplývá, že stát nazírá na tentýž skutkový děj dvojím pohledem, když na jedné straně je na základě neúplně zjištěných skutečností a formálně aplikovaných ustanovení celního zákona stanovena povinnost stěžovatele k úhradě celního dluhu ve výši 2,300.617,- Kč a současně se připouští, že k porušení právních předpisů, vedoucích ke vzniku celního dluhu došlo či mohlo dojít i vinou osob odlišných od stěžovatele, navíc za situace, kdy není jednoznačně vyloučeno, že se na této eventuálně i trestné činnosti nepodíleli sami zaměstnanci příslušného státního orgánu.“

[9] Lhůtu pro obnovu řízení v případě jednání, které vykazuje znaky trestného činu, vyložil Nejvyšší správní soud v případě jiného z řidičů provádějících dovozy pro společnost CWA s.r.o., a to v rozsudku ze dne 20.7.2007, č.j. 2 Afs 2/2007-109, když uvedl, že „*Za ústavně konformní výklad ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona lze tedy považovat jen takový výklad, který není znevýhodněním jednoho z oprávněných k využití institutu obnovy řízení. Stanoví-li proto citované zákonné ustanovení výjimku z objektivní lhůty pro vyměření cla a pro její zapsání do evidence, vztahuje se tato výjimka i na případy neexistujícího či nesprávného zápisu a vyměření, pokud jsou následkem jednání majícího znaky trestného činu.*

Závěr krajského soudu o nemožnosti posouzení lhůty podle ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona tam, kde došlo v minulosti k jakémukoliv zápisu a vyměření cla, nelze ze shora popsaných důvodů akceptovat a jen z této skutečnosti nelze dovodit, že tato výjimka v daném případě nemohla být uplatněna a že lhůta pro povolení obnovy marně uplynula.

Podmínkou pro užití uvedené výjimky však je, že šlo o důsledek jednání majícího znaky trestného činu. Celní zákon nezvolil formulaci obvyklou ve správním řízení (§ 63 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., nebo § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., že: rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem). Není tedy nezbytné pravomocné rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení; nicméně znaky konkrétního trestného činu musí být naplněny a musí být dána souvislost mezi tímto jednáním a následkem spočívajícím v tom, že clo nebylo vyměřeno tomu, komu ze zákona být vyměřeno mělo. Naplnění těchto podmínek je oprávněn posoudit celní orgán a následně přezkoumat správní soud.“

[10] Žalovaný a prvostupňový celní orgán vyšli ze skutečnosti, že žalobce byl deklarantem, který odpovídal za předložení zboží celnímu úřadu určení, a to v nezměněném stavu a s připojenými celními doklady a ve stanovené lhůtě. Ve svém rozhodnutí se žalovaný taktéž zabýval tím, či jednání bylo příčinou toho, že nebyl řádně ukončen celní režim tranzitu. Žalovaný dospěl k závěru, že režim tranzitu nebyl ukončen v důsledku nesplnění povinností deklarantem, když v následující části rozhodnutí žalovaný uvádí, že odvolatel (žalobce) „*bez rozumného důvodu uvěřil pracovníkům CWA s.r.o., kteří však za zboží neodpovídali, tvrzením o povolení zjednodušeného postupu uváděli nepravdu, tvrzené celní odbavení neprováděli a odpovědnost za nesplnění povinností ponechali na odvolateli.*“ V následujícím textu rozhodnutí se žalovaný zabýval i rolí odsouzeného R. V., když dospěl k závěru, že jeho role spočívala ve vytvoření podmínek pro dopravení zboží přímo společnosti CWA s.r.o. a jeho nepředložení celnímu úřadu určení. V této rovině dovodil i příčinnou souvislost mezi jednáním odsouzeného V. k dopravě zboží v režimu tranzitu, nicméně dle žalovaného nedošlo k vydání vyměřovacích rozhodnutí v důsledku jednání odsouzeného V., neboť toho nestíhala žádná veřejnoprávní povinnost.

[11] V souzené věci žalovaný přistoupil k zamítnutí odvolání, a potažmo návrhu na obnovu řízení, z přísně formálního hlediska a absolutizoval postavení žalobce jako deklaranta uvedeného v rámci formuláře TCP. Žalovaný však odhlédl od všech výše uvedených názorů zaujatých judikaturou Ústavního soudu.

[12] V rámci trestního řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 10T 8/2004 bylo prokázáno, že společnost CWA s.r.o., potažmo odsouzený R. V., prostřednictvím společnosti CWA s.r.o., ovlivňoval celní řízení. Například tak, že na celním úřadu, u kterého měl být ukončen režim tranzitu, měl namísto řidiče vyřídit příslušné formality, a to na výslovnou výzvu celního úřadu, přičemž celní režim neukončil. Byla to tedy právě CWA s.r.o., potažmo její zaměstnanci, kteří v řadě případů odňali zboží celnímu dohledu.

[13] Z obsahu rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 10T 8/2004 ze dne 29.7.2008 zároveň soud zjistil následující skutečnosti. Na základě v trestním řízení provedených důkazů dospěl trestní soud k závěru, že odsouzený R. V., jako jednatel CWA s.r.o. porušil povinnosti vyplývající z ustanovení § 81 odst. 1 písm. a) celního zákona a § 83 odst. 1 celního zákona. Zároveň soud z citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně zjistil, že společnost CWA s.r.o. disponovala ode dne 27.6.1994 povolení k zjednodušenému celnímu postupu, a to na základě rozhodnutí Celního úřadu v Českých Budějovicích. Dále je z trestního rozsudku patrné, že i když nebylo prokázáno, že se na trestné činnosti podílel někdo z pracovníků celnice, je dáno podezření, že mezi osoby spolupodílející se na trestné činnosti mohl patřit i někdo z celníků. A mimo dalších skutečností taktéž z rozhodnutí vyplývá, že jakkoliv byla trestná činnost páchána na jméno jiných osob, pravým vlastníkem dovážených pohonných hmot byla po celou dobu, tedy od chvíle, kdy pohonné hmoty opustily areál Slovnaft a.s. až do chvíle, kdy byly dodány konečným odběratelům na jednotlivé benzinové čerpací stanice, společnost CWA s.r.o.. Vydávání jiných osob za příjemce dovezeného zboží mělo vést k jedinému cíli, a to zakrýt daňovou povinnost společnosti CWA s.r.o.

[14] Z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci pak soud považuje za zásadní vytknout následující: *„je třeba konstatovat, že odvolací soud sdílí závěry Krajského soudu v Brně stran toho, že na trestné činnosti se s velkou pravděpodobností, která limitně hraničí s jistotou, musel podílet nejméně jeden, spíše však více celníků.“* a dále *„Odvolací soud je toho názoru, že právě způsob, který zvolil obžalovaný, byl jediným možným k tomu, aby unikl odhalení své trestné činnosti. Je totiž nutno si uvědomit, že pokud by nepoužil oněch nastrčených osob (B., H., G.), jakožto osob, které předstíraly postavení příjemců dovážených PHM, popřípadě deklarantů, pak by odhalení trestné činnosti obžalovaného bylo relativně jednoduché. Nedošlo by totiž k vytvoření oné jakési "pojistné mezivrstvy" mezi daňovým, popřípadě celním řízením a daňovým dlužníkem, kterým by bez oné pojistné mezivrstvy byla pouze a jediné společnost CWA s.r.o. Obžalovaný ovšem, a správně to uvedl ve výroku rozsudku krajský soud, mezi svoji obchodní společnost, která realizovala ony dovozy a daňové řízení jaksi "vsunul" ony výše naznačené subjekty, na které potom dopadla daňová povinnost, které se zároveň společnost CWA s.r.o., potažmo obžalovaný V. vyhnul.“*

[15] Z uvedených závěrů trestních soudů je zřejmá příčinná souvislost mezi vznikem celního dluhu a jednáním společnosti CWA s.r.o., potažmo odsouzeného R. V. Taktéž žalovaný tuto příčinnou souvislost připouští. Soud se však názorově rozchází s žalovaným v hodnocení skutečnosti, kterou postavil žalovaný najisto, a to, že k vydání napadených vyměřovacích rozhodnutí nedošlo v důsledku nedovoleného jednání R. V. Jestliže sám žalovaný připouští, že činnost CWA s.r.o. spočívala ve vytvoření podmínek pro to, aby zboží nebylo předkládáno celnímu úřadu určení, pak je na místě posoudit, zda právě toto „vytvoření podmínek“ (za

kteřé byl pravomocně R. V. mimo jiné odsouzen) v souvislosti s ostatními skutečnostmi, jako postavení jednotlivých řidičů v rámci vztahu zaměstnanosti, případná zmocnění řidičů a konkrétní jednání pracovníků CWA s.r.o., není tou skutečností, která může vyloučit vyměření celního dluhu žalobci. Z rozhodnutí trestních soudů ve věci R. V. je zřejmé, že naplnění skutkové podstaty trestného činu spočívalo v případě odsouzeného V. právě mimo jiné i v tom, že vytvořil způsob, jak opticky (a s cílem spáchat trestný čin) přenést daňovou odpovědnost na jiné subjekty. V této rovině je následně nutné hodnotit i ty skutečnosti, které souvisí s paděláním povolení ke zjednodušenému celnímu postupu a pátých dílů TCP, neboť obsahově tvoří tyto skutečnosti jeden celek a nelze na ně nazírat odděleně. S ohledem na skutečnosti prokázané v trestním řízení proti odsouzenému R. V. je pak třeba hodnotit i naplnění ustanovení § 240 odst. 3 celního zákona ve znění účinném pro vyměření celního dluhu. Tedy skutečnosti, kdo je skutečným faktickým, a nikoliv pouze formálním dlužníkem, což je přesně ta skutečnost, které našla odraz v závěrech Ústavního soudu tak, jak byly zdůrazněny výše a jak na ně odkazuje ve své zprávě ze dne 27.2.2003, sp.zn. 13/2003/SZD/PJ, i Veřejný ochránce práv.

[16] Vzhledem k obsahu správního spisu, kde je založena zpráva Veřejného ochránce práv, která se zabývá souvislostmi dovozů pohonných hmot a postavení jednotlivých řidičů, je zarážející, že se žalovaný, a to ani v souvislosti s námitkou žalobce, nikterak s obsahem této zprávy a názory Veřejného ochránce práv nevypořádal ani tyto názory nikterak nereflektoval.

[17] Soud taktéž nesdílí zjednodušené závěry žalovaného ohledně vlivu falešného povolení ke zjednodušenému celnímu postupu a falešných razítek a čísel jednacích u pátých dílů TCP. Musí být předmětem skutkových zjištění, jakým způsobem v konkrétní věci bylo zboží dopraveno na místo předání společnosti CWA s.r.o., zejména zda byl žalobce informován o povolení ke zjednodušenému celnímu postupu a jakým způsobem byly následně označeny páté díly TCP, na jejichž základě bylo lze v postavení řidiče usuzovat, že režim tranzitu byl ukončen. A to vše právě s ohledem na způsob, jakým probíhala veškerá činnost v souvislosti s dovozy pohonných hmot pro společnost CWA s.r.o., zejména tedy zda žalobce věděl, či případně vědět mohl, že způsob, jakým jsou „ukončovány“ tranzity pohonných hmot, je předmětem trestné činnosti odsouzeného V. Soud se totiž zcela ztotožňuje se závěry trestních soudů, že předmětná činnost odsouzeného V. nemohla být realizována bez spolupráce s celními úřady, jakkoliv tato nebyla v rámci jiných trestních řízení výslovně prokázána.

[18] S ohledem na uvedené nelze než konstatovat, že k posouzení osoby, která je celním dlužníkem, přistoupil žalovaný v řízení o povolení obnovy shodně jako v předcházejících řízeních, tedy toliko formálně bez hlubšího zohlednění skutečností, které vyšly najevo v rámci trestního řízení. Postupoval shodně jako v případech, které se již v minulosti staly předmětem kritiky Ústavního soudu a Veřejného ochránce práv. Bude v následujícím řízení na žalovaném, aby posoudil okolnosti, za jakých bylo zboží dopraveno žalobcem, nikoliv na celní úřad určení, ale do dispozice společnosti CWA s.r.o., aby taktéž posoudil vliv společnosti CWA s.r.o. na celní řízení v režimu tranzitu, resp. na úkony, které vedly k odnětí zboží celnímu dohledu, a to s přihlédnutím k této konkrétní kauze, a posoudí opětovně vliv trestné činnosti R. V. na souzenou věc, a to s ohledem na zobecňující pohled nastíněný v rozhodnutích Ústavního soudu. K tomu je třeba zásadně konstatovat, že Ústavní soud v rámci přezkumu rozhodnutí správních soudů nejen že přistoupil ke zrušení rozhodnutí správních soudů, ale zároveň rušil i rozhodnutí celních úřadů.

[19] Pouze na okraj je třeba konstatovat, že žalovaný se nutně musí zabývat také otázkou lhůt pro uplatnění návrhu na obnovu řízení. Otázka uplynutí nebo neuplynutí jak subjektivních, tak

i objektivních lhůt by měla být v rámci povolení obnovy řízení řešena jako první a teprve poté, co správní orgán dospěje k závěru, že je účastníku řízení zachována lhůta pro podání návrhu, tak posoudí, zda jsou naplněny důvody pro obnovu řízení. Vypořádání se s otázkou běhu lhůt nemůže být obsaženo až ve vyjádření k žalobě, neboť toto není součástí napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu soud neposuzoval správnost či nesprávnost úvah žalovaného ohledně běhu lhůt, neboť by tím nahrazoval činnost žalovaného. Nicméně pouze obiter dictum k této otázce soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2007, č.j. 2 Afs 2/2007-109, neboť se závěry v tomto rozhodnutí uvedenými se bude nucen žalovaný při opětovném posouzení věci vypořádat.

[20] Zároveň je třeba, aby soud v souvislosti s žalobcem tvrzenou existencí plné moci, která mu měla být vystavena (viz doplnění odvolání ze dne 31.8.2009), odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.5.2005, č.j. 2 Afs 201/2004-142, kterým se Nejvyšší správní soud zásadně vyjádřil k postavení řidičů při dovozu pohonných hmot z ciziny do ČR. Jakkoliv se citované rozhodnutí týká aplikace ustanovení § 80 odst. 1 a ustanovení § 239 odst. 1 písm. a) celního zákona ve znění do 30.6.2002, má soud v případě prokázané existence plné moci za aplikovatelný závěr, že „*při stanovení celního dluhu nelze určit povinnost k jeho úhradě jen na základě formální aplikace příslušných ustanovení celního zákona na údaje vyplývající z celního prohlášení řidiči, převážejícímu zboží, když všechny okolnosti nasvědčují tomu, že to byly jiné osoby, které se dopustily protiprávního jednání. Podle ustanovení § 2 písm. n) celního zákona je totiž deklarantem osoba, která činí celní prohlášení vlastním jménem, anebo osoba, jejímž jménem bylo celní prohlášení učiněno, přičemž podle ustanovení § 107 stejného zákona celní prohlášení může učinit každý, kdo může v souladu s celními předpisy příslušnému celnímu úřadu předložit zboží, na něž se celní prohlášení vztahuje, nebo zajistí jeho předložení, se všemi doklady, stanovenými celními předpisy, které upravují režim, do kterého je zboží navrženo (odst. 1), a každý si může pro celní řízení stanovit zástupce. Zastoupení může být přímé, jedná-li zástupce jménem a ve prospěch zastoupené osoby, nebo nepřímé, jedná-li zástupce vlastním jménem ve prospěch zastoupené osoby (odst. 2).*“

Ze shora provedené deskripce zákonné úpravy je zřejmé, že celním dlužníkem, tzn. osobou, na níž dopadá povinnost úhrady celního dluhu, je zásadně deklarant. V daném případě je však zjevné, že stěžovatel deklarantem nebyl a v celé transakci vystupoval toliko jako zaměstnanec firmy dovážející zboží přes hranici. To znamená, že pouze prováděl stanovené pracovní úkoly bez toho, že by se na podstatě tohoto obchodu jakkoliv podílel. Pokud tedy stěžovatel v celním řízení vystupoval, je zjevné, že tak nečinil vlastním jménem, nýbrž že pouze zastupoval skutečného deklaranta.“

VI. Shrnutí a náklady řízení

[21] S ohledem na vyslovené závěry nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to i bez nařízení jednání podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[22] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů ve výši 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30.3.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu